

Mondatok

1.

Az olvasás során elfogadod, hogy feltárom előtted személyemet. Az olvasás során beleegyezel, hogy tudjam, mit gondolsz. Nincs ellenvetés.

Az olvasás során felléphetnek gondolati ellentmondások. Az olvasás során hozzájárulsz, hogy asszociációs és képi társításaid a szöveg részévé váljanak.

A felhasználó egy csontképződményből hússzövetekbe rendeződő egyén, nevezzük úgy: TE. A szöveggel teli körítést, a vesszőket és egyéb interpunkciós jeleket úgy: ÉN.

Nem lesz bonyolult. Mint azt hazudni mindenkinek sunshine és minden happy. Mint mikor egyszer fenn, aztán lenn, és vice versa.

Mint az önámítás. Egyszerű.
És bonyolult, mint az élet.
Fárasztó. Felemelő. A használat során jogodban áll véleményt formálni.

Felkészültél? Nincs koordinációs pont, ahová megérkezünk. In progress.

Amikor hajnalban felkelsz
félíg kómásan és látod
a csillagok fényeinek kontúrjait
szobád falán. Az a szoba vagyok.

Amikor éppen magányos vagy
és hogyléted felől érdeklődnek
egy vigasztaló kávé mellett,
az erőltetett mosoly vagyok
a szád szélén.

Betöltve 95%.

Néha jobban lennél. Néha jobban lennél.
Néha jobban vagy.
Néha csak azt hiszed.

Eddig sem voltam itt. Ha törölni szeretnél,
akkor sem tűnök el.
Ott leszek a limbikus rendszered közepén.
Lehet más a felhasználó.

Mostantól ne figyelj rám:
most nekem ez a fontos.

Egyébként nem tudod megállni...

Színleld, hogy értesz
vagy hazudd
a valótlant

Tovább.

2.

Most úgy hallgass, mint
aki elvonási tünetektől szenved,
de kedvtelésből
depressziós.

Most úgy hallgass, mint aki most tudta meg,
hogyan születése óta halott az apja.

Most úgy hallgass, mint aki megnyerte a főnyereményt.
most úgy, mint aki megnyerte,
de elvesztette a szelvényt.

Most úgy hallgass, mint a tűzvészből
kimenekült gyermek, ki testvére helyett
játékait mentette ki.

Most úgy hallgass, mint az abortuszon
átesett anya, ki férjének azt hazudja
két hónap és
jön a kicsi.

Most úgy hallgass, mint a telefonod,
mikor éppen szakítanál valakivel,
közben rájössz,
a harmadik szó után már lemerült.

Most úgy, mint az arc a papírpénzen.

Úgy hallgass, mint egy lementetlen fájl.

Hallgass, mint akinek legfőbb célja,
hogy a szerelmet vigye át
fogában tartva a túlsó partra,
hogy a túlsó partra fogában tartva
vigye át a szerelmet.

3.

– Mit tennél, ha azt mondanám
holnap meghalok?
– Húslevesalaplét csinálnék az összegyűjtött
izzadságcseppjeidből.

Nem így, kiáltsd hangosabban,
teljes átéléssel, szenttelenül,
tested rezonanciájával.

Van itt valami, amiről megfeledkeztünk.
Valami elhallgatott, valami a gégefőben
megrekedt, elméretezett,
létfogosultsága hiányzik –
formátlan és ijesztő, ahogy hajnalban
lépcsőházakban terjeng, hangokat hallat,

kiszipolyoz, üres leszel. A lakók
még mindig szomszédként kezelik.
Most is itt van.

Bekebelezett. Érzem a húsréteg alatt.
Néha összemérem magam vele.
Mióta túlnőttem rajta: nem létezem.

Literszámra szívja ki testemből a vért.
Közben nevet.
Ollóval apró darabokat váj ki
farmerekből, pulcsikból,
önmagából.
Dolgozni csak pontosan és szépen.
Aztán benzint önt rá,
és meggyújtja.

Égő testével kifekszik a hideg csempére,
hátha a csillagok észreveszik.

A székre dobott kabát kacsint rám.
Ez sem így volt.

Valaki mesélte, hogy olvasott valahol
egy ilyen: „Mit csinálnál, ha azt
mondanám, holnap meghalok?”
„Húslevesalaplét csinálnék az összegyűjtött
izzadságcseppeidből.”
– és fél év múlva meg is halt,
és így tett. Megette. Azt mondta,
borzalmas íze volt, aztán kihányta az egészet.

Dél van. Éhes vagyok.
Így élek:
az alsó polcra téve.